

Марина ЗАБУРАННА – молода поетка, студентка 3 курсу філологічного факультету Одеського національного університету імені І. І. Мечникова. Народилася 10 червня 1995 року в с. Шарпанівка Крижопільського району на Житомирщині; із золотою медаллю закінчила Шарпанівську загальноосвітню школу I–III ступенів; активна учасниця й переможниця багатьох інтелектуальних і творчих змагань.

Перший вірш – «Мое село», який був надрукований в ТУГД «Долоньки», написала в 10-річному віці. Згодом почала друкуватися на сторінках газет, журналів, брати участь у літературно-мистецьких конкурсах. 2011 року видала першу поетичну збірку «У кожного своє „Я”».

«Плани на майбутнє? Писатиму, творитиму, видаватимусь, змінюватиму світ на краще. І буду дуже рада, якщо хоч когось припадуть до серця мої рядки, яким допоможуть чи просто розрадіють. Сподіваюся, що моє слово знайде відгуки в серцях і думках читачів...» – розмілює талановита авторка.

ІСТОРІЯ ПРО ТЕ, ЧОГО НЕ БУЛО І ЩО БУЛО Б...

Твої руки ніколи мене не торкалися.
Тільки очі палили мене дотла.
І уста, наче сонце, твої посміхалися.
Я знайома з тобою недовго була.
Пам'ятаю так чітко суворий погляд,
А десь там, в глибині, – ніжне серце твоє.
Ти далеко, а наче і зовсім поряд...
Ти – мій страх, покарання страшенне моє.
Покарання, що солодом душить щоночі,
Уві сні зацілює, обіймає, п'янить.
Я так щастя боюся. І так його хочу,
Але нам для двох доля дала тільки мить.
Тихий подих від мене на відстань руки...
А вночі моя мрія до тебе урветься...
Я закреслила б ті нетямуші роки,
Якби знала, що голос твій знову озветься...
Не втрачаю надії, що скоро прийдеш.
І ми будемо разом під нашим небом
Пити щастя... Зринати у простір без меж...
Мені зараз торкнутись очима очей твоїх
каторжно
треба.

СОЛДАТУ В АТО

Пролетіли століття – як подих осіннього вітру.
Нам учитись б в історії, глупостей
не повторять.
Поспішають до школи усміхнені котики-діти,
А вот рядом совсем разорвался проклятий
снаряд.
І кому? І навіщо? За що помиратимуть люди?...
Всё же в наших руках! Мы должны эту жизнь
изменить!
Буде щастя і доля сміятись по-доброму буде,
Только дал бы Бог сил, чтобы мир
на земле сохранишь.
Маєм власний ми голос у хорі вселюдській
народів,
І не важно, кто в нас на каком языке говорит!

Головне, що у серці вкраїнському всіх
родоводів
Светлый лучик добра и единства несменно
горит!
Не зробити рабів із народу, що дихає волею!
Это то же, что мама твоя обессилена, бедная...
Ти полишити зміг би її?! Хіба мачуха стане
доброю?!
Скажи, маму родную продашь ты за золото
бренное?!
Нам любити й боротися! Бо ж до зірок –
через терни!
Мы страна и народ! И умеем себя защищать!
Хай Господь тебе, Воїне, нам живим
і здоровим поверне!
Помни: ждет Украина! И жена, и дочурка,
и мать!

ЧАРИ СЛОВА

Утечуть з-під стилоса всі істинні слова –
Забринять, немов джерела, поміж люду.
Зрозумію, що в цей день я знов жива
І живе повітря – плине в груди...
І вже вкотре звуки, мов цілющі трави,
Я зливаю у п'янкий, терпкий відвар.
І роблю це, ні, не задля забави,
Не для втіх готую суміш чар...
А для духу смілого: хай нам допомагає!
Хай вершить він поміж нас стремління нове.
Може, хтось подумає: «Словами грає!»
Ні, вивершую магічний подих слова!..

* * *

А ми – філологи! Ми – бережемо слово!
Покликані копальню золоту
Розбудувати й відродити мову –
Незламну, чисту, завжди молоду!
Бо ми – філологи! І наше небо вище!
Ми добре знаємо про таїну віків:
У слові – сила. І вона напише
Нам шлях величний до майбутніх днів!